

ДЛЯ ЛІЗ, КОТРА ПРИЙНЯЛА МАЛУ
НЕЧУПАРУ Й ПОЛЮБИЛА ЇЇ

Мене звати Джонні Вебб, і я робот.
Минулого літа моє серце зупинилося на три з половиною хвилини.

Коли його запустили знов, серцевий м'яз виявився пошкодженим і вже не міг працювати як слід, тож у мене помістили пристрій, завдяки якому я ще не врізав дуба. Ця фіговина називається «берлінським серцем», і в ньому буквально видно, як кров прокачується через трубки до двох круглих штукенцій, а потім знову повертається в тіло. Виглядає трохи огидно, але все одно круто. Часом, коли мені не спиться, я уявляю себе Залізною Людиною з «берлінським серцем» замість дугового реактора в грудях. Звучить капець як

трагічно, ге? Мені п'ятнадцять, і я найстарший пацієнт у лікарні — усі решта тут геть дівтора, є навіть немовлята.

Коли в мене хороший настрій, я, бува, малюю їх бру-тальними персонажами з «Людей Ікс». А коли мені па-скудно, ця малеча просто нагадує, що я вмираю.

Жити зі смертним вироком — повне лайно, ска-жу я вам. Якийсь розумака може тут вставити недо-лугу ремарочку, що, мовляв, усі ми рано чи пізно підемо на корм хробакам, однак, повірте мені на слово, я один із перших у списку. Більшу частину свого життя я провалявся у лікарнях, і кожен день наближає мене до рандеву з кістлявою каргою в чор-ному балахоні і косою в руках.

Урятувати мене може тільки нове серце, але тут не все так просто: серця на вулиці не валяються і в інтернет-магазинах їх не купиш. Треба лише до-чекатися, доки помре хтось, чий «моторчик» тобі підходить, а тоді молитися всім богам, щоб ця люди-на була в реєстрі донорів. Якщо ж вона туди не вне-сена, то вже її рідня буде вирішувати, віддавати ро-бочі органи бідолахи чи ні. На таке погоджуються не всі, тому черга на донорські органи просто величез-на. От саме через це я думаю, що скоро таки помру, хоча близьким нічого не кажу. Глибоко в душі ми всі сприймаємо це як доконаний факт — на додачу до

всього в мене ще й рідкісна група крові, котра ще більше ускладнює пошук донора. Але ми вдаємо, що це не так.

Мою найкращу подружку в лікарні звуть Емілі — власне, вона останнім часом єдина моя подружка, бо не надто багато здорових друзів можуть цілими дня-ми тусити з хворим. З часом про тебе забувають. У Ем гостра мієлоїдна лейкемія, і, здається, вона теж довго не протягне. Наші лікарняні психологи, до яких треба ходити щотижня, порадили скласти спи-сок того, що нам хотілося б зробити після одужання. Це своєрідна противага передсмертному списку ба-жань, тут вважають, що це допоможе залишатися на позитиві.

Ми з Ем склали цей список разом. Там, звичай-но, купа всілякої фігні, наприклад, пункт «Зустрітися з актором Семом Клафліном» (це Ем хоче, а не я — у неї всі стіни плакатами з цим чуваком завішані), або «Зустрітися з легендою коміксів Крісом Клермонтом на лондонському СуперКомікКоні». Ну а що, якщо вже мріяти, то на всю катушку. Але є в тому списку і менш фантастичні речі, які більшість підлітків сприй-няли б як щось банальне і само собою зрозуміле, на-приклад, «Сходити в кіно» або «Потусити на концер-ті». Я б хотів пройти з Ем увесь кіношний ритуал — затаритися смаколикками, біситися через глядачів, що

базикають у залі, захоплено залипати на великий екран. Але це, звичайно, не було б побачення; я ніколи й не думав підкотити до Ем. З нею я просто можу потріщати, коли мені кепсько. Вона шарить, як це — жити зі смертним вироком. Ніхто цього не розуміє так, як хвора дитина в лікарні. От я і подумав, що було б непогано розділити з Ем ще якісь приємні моменти.

Отак я й живу — вбиваю час і чекаю, коли підходяща людина помре підходящим способом. Іноді мені хочеться, щоб хірурги вийняли моє серце і остаточно замінили його на штучне, бо так хоч не доведеться чекати, поки з якимось незнайомцем трапиться біда. Я тоді став би в буквальному сенсі безсердечним, а не просто почувався б таким.

Чесно кажучи, я зовсім не Залізна Людина. Я просто хлопак без майбутнього.

— | айда наввипередки до скель!
Лео стоїть напоготові. Під ногами в нього шурхотить галька, тулуб подано в напрямку вапнякових стрімчаків, що видніються на іншому краю пляжу. Лео хоче позмагатися зі мною, а я суплюся і вирішую його ігнорувати. Він міг би бути моїм близнюком, але ми кардинально різні, всередині і зовні. Лео — життєрадісний баламут, чимось схожий на щеня лабрадора своїми великими карими очима, світлим волоссям і негасним ентузіазмом. Поводиться так, наче йому не п'ятнадцять, а п'ять, тьху... Він у нас суперзірка, його люблять усі, особливо тупенькі дівчата зі школи. Коли